

BINNENLANDSE VEILIGHEIDSDIENST

's-Gravenhage, 23 December 1949.

No.: 75891

Bijl.: een

Betr.: Overzicht no.11

Hierbij heb ik de eer U een exemplaar aan te bieden van Overzicht no.11 van mijn Dienst, afgesloten per 20 December 1949.

HET HOOFD VAN DE DIENST
Namens deze,

J.G. Crabbendam.

AAN: Alle Politieverbindingen.

BINNENLANDSE VEILIGHEIDSDIENST

Overzicht no.11, 1949

I N H O U D

I.	Communisme Internationaal	blz. 1
II.	Activiteit C.P.N. (De Waarheid)	" 6
III.	Neven- en mantelorganisaties der C.P.N.	" 10
IV.	Andere groeperingen	" 14
V.	Indonesië	" 15
VI.	Overzicht der stakingen in November 1949	" 17

INDEX a.

Voortzetting van de aanval der communisten op de "Rechter-vleugel"-socialisten	blz.	1
Resoluties van de derde Kominform-conferentie (Hongarije, November 1949)	t/m "	1 3
Het verblijf van de algemeen secretaris der C.P.N. achter "Het IJzeren Gordijn"	en "	2 2
De communisten en de Comisto, het comité voor internationale communistische conferenties	"	3
De Russische communist en Kominform-afgevaardigde M. Suslov over nieuwe en effectieve vormen voor het voeren van de vredescampagne	"	4
Internationale Beroepsafdeling van onderwijzers	en "	4 5
De nieuwe Sowjet-ambassadeur te 's-Gravenhage	"	5
Bedrijfscomité's voor de vrede door de C.P.N. opgericht	"	6
Kernverkiezingen in de Rotterdamse havenbedrijven; extremisten in de meerderheid	en "	6 7
Het voeren van agitatie in de bedrijven vanwege de C.P.N.	en "	7 8
Critiek op de bedrijfskranten der C.P.N.	"	8
De Stalin-hulde van de C.P.N.; bezwaren tegen persoonsverheerlijking geuit	"	8
Het a.s. partijcongres der C.P.N.	"	9
De financiële nood van het A.N.J.V.	"	10
Initiatief van de vereniging "Nederland-U.S.S.R." om Stalin door intellectuelen en kunstenaars te doen huldigen	"	11
Vraagstukken inzake het politieke beleid van de Nederlandse Vrouwen Beweging	"	11
Landelijk Actie-Comité Schoonhoven; nationale en internationale reacties	"	12
Nationaal vredescongres op 10 en 11 December 1949 te Amsterdam gehouden	"	12

INDEX b.

De E.V.C. verwacht een toenemend aantal arbeidsconflicten in Nederland	blz.13
De E.V.C.-bedrijfsbond B.N.O.P. verwijderd uit het Georganiseerd Overleg te Amsterdam	" 13
Het Pan-Aziatische Vakverenigings-congres te Peking; permanent verbindingsbureau gesticht door het Wereld-Vak-Verbond ter aanmoediging van de (communistische) vakbeweging in Azië	" 15
Verzoek van het W.V.V. aan de voorzitter der Ronde Tafel Conferentie te 's-Gravenhage om een internationale vakbewegings-onderzoekcommissie naar Indonesië te doen vertrekken	" 15
Contact E.V.C.-Sobsi	" 15
Nieuwe activiteit van het communistische comité "Hulp aan Indonesië"	" 15 en " 16
De Vereniging "Nederland-Indonesië" en haar plannen voor de toekomst; zetel verplaatst van Amsterdam naar Den Haag	" 16
Stemming onder de Chinezen hier te lande	" 16

I. COMMUNISME INTERNATIONAAL.

Hardnekkig en eenzijdig vervolgt Moskou zijn vredescampagne. De 70ste verjaardag van Stalin verschafte de communisten in vele landen een ongezochte gelegenheid om Stalin nog meer dan gebruikelijk te huldigen als de grote voorvechter van de vrede en als de verdediger van de belangen der internationale arbeidersklasse.

Fr.Reuter, bekend C.P.N.-functionaris stelde o.m. vast, dat Stalin de communisten leert steeds bedacht te zijn tegen vervalsingen en afwijkingen van hun politiek en de strijd te voeren tegen elke reformistische tendens in de partij.

De arbeiders waren volgens Reuter voor 1914 opgevoed met de reformistische theorieën van Karl Kautsky, Otto Bauer, Leon Blum en P.J.Troelstra. De sociaal-democratische leiders konden zich in 1914 ongestraft aan de zijde van hun eigen bourgeoisie scharen. Daarmede joegen zij de arbeiders in een oorlog die niets anders dan ellende en leed voor de arbeidersklasse kon brengen. Jarenlang hadden zij gepredikt over "het vreedzaam ingroeien van het kapitalisme in het socialisme". Vandaar was het, aldus Reuter, maar een kleine stap om met een beroep op de nationale eenheid tot ondersteuning van de roofoorlog der imperialisten te geraken. Met uitzondering van Rusland hadden de kapitalistische regeringen zich na de eerste wereldoorlog kunnen handhaven en de arbeiders weder in het gareel kunnen dwingen.

De lijn doortrekkend naar het heden beschuldigde Reuter - en met hem deden dat ook andere communistische voorlichters - de "reformisten" ervan de voorhoede van het oorlogsfront te zijn geworden. "Met hun leuze democratie en socialisme proberen zij de dictatuur van het groot-kapitaal te verbergen en met hun internationalisme, de overheersing van Washington". Dezelfde C.P.N.-bestuurder zag het na de scheuring in het W.V.V. onlangs opgerichte Internationaal Verbond van Vrije Vakverenigingen als een anti-communistische, tegen de Sowjet-Unie en de volksdemocratische landen gerichte organisatie. Daarachter konden Green, Deakin en Kupers hun oorlogzuchtige plannen ten uitvoer brengen. De reformistische leiders trachtten z.i. hun vakbeweging en hun partijen dienstbaar te maken aan de nieuwe "oorlogsvoorbereidingen". "Hun "loonstop-honger-politiek" werd in lijnrechte tegenspraak geacht met de belangen van de werkende bevolking. De les van Stalin was de arbeidersklasse hiertegen te organiseren in fabriek en bedrijf teneinde in eenheid van actie de belagers van de vrede en voorspoed een halt toe te roepen. (Waarheid 14-12-1949).

Vorenvermeld artikel was kennelijk geïnspireerd op de besluiten van de laatst gehouden Kominform-conferentie (Hongarije, November 1949). Het Informatiebureau der Communistische Partijen handhaafde in zijn jongste resoluties het bekende agressieve standpunt van wijlen Zhdanov. Deze naaste medewerker van Stalin had zich in 1947 scherp gekant tegen zogenaamde "rechtse afwijkingen" van het socialisme. De eerste Kominform-conferentie (Polen, September 1947) betoonde destijds haar instemming met deze beslissing.

De tweede Kominform-conferentie (Roemenië, Juni 1948) wijdde in haar resoluties vrijwel uitsluitend aandacht aan het Tito-conflict. Deze voorlaatste bijeenkomst werd o.m. bijgewoond door de

Bulgaar Kostov, die in December 1949 is terechtgesteld wegens ver-
raad van de communistische zaak. In de pas gehouden conferentie
van het Kominform liet de bekende Anna Pauker, minister van bui-
tenlandse zaken van Roemenië, verstek gaan. Ook enige andere com-
munistische functionarissen, die gemeenlijk aanwezig zijn op deze
conferenties, ontbraken.

De resoluties van het Communistisch Informatiebureau, gepu-
bliceerd in de Kominformkrant van 29-11-1949, vonden welhaast van-
zelfsprekend volle weerklank in de communistische wereldpers. Ook
"De Waarheid" (1-12-1949) besteedde bijkans twee pagina's aan het
afdrukken van de resp. teksten, verluicht met toepasselijk foto-
materiaal. De resoluties zouden eenstemmig zijn goedgekeurd. Te-
voren waren referaten gehouden en was gediscussieerd: 1e. over de
verdediging van de vrede; 2e. over de eenheid van de arbeiders-
klasse; 3e. over de Joegoslavische Communistische Partij.

Sub 1 werd een nieuwe aansporing tot strijd tegen de "oor-
logsstokers" gegeven.

Sub 2 werd vastgesteld: Er is een volledige bevestiging ge-
leverd van de beoordeling door de eerste conferentie van het In-
formatiebureau der communistische partijen over de verraderlijke
activiteit van de rechtse socialistische leiders, de ergste vij-
anden van de eenheid der arbeidersklasse en de hulptroepen van
het imperialisme.

Sub 3. Het werd de plicht geacht van de communistische en
arbeiderspartijen om de arbeidersklasse en de werkende boerenbe-
volking van Joegoslavië zoveel mogelijk te helpen in hun strijd
voor de terugkeer van Joegoslavië naar het kamp van de democratie
en het socialisme. De Joegoslavische communistische partij was
blijkens de resolutie in handen gevallen van volksvijanden, moor-
denaars en spionnen. Zij had niet langer het recht zich als com-
munistische partij te betitelen. Aan het slot van de resolutie
betreffende Joegoslavië gaf het Informatiebureau nog een algemene
instructie. Een der hoofdtaken van de communistische en arbeiders-
partijen was met alle middelen de revolutionnaire waakzaamheid in
hun rijen te verhogen, de burgerlijk-nationalistische elementen
en de agenten van het imperialisme, onder welke vlag zij ook varen,
aan de kaak te stellen en uit te roeien.

In de geest van trouw aan het proletarische internationalis-
me, van onverzoenlijkheid jegens iedere afwijking van het Marxisme-
Leninisme en van trouw aan de volksdemocratie en het socialisme
dienden de communisten te worden opgevoed.

De Kominform-resolutie over de eenheid der arbeidersklasse
vermeldt met name Engeland, Frankrijk, Oostenrijk en de Scandina-
vische landen als gebieden waar rechtervleugel-socialisten zitting
hebben in de Regering. Zij worden vurige kampioenen genoemd van
het Marshall-plan, de Westerse Unie, het Noord-Atlantisch Pact en
alle andere vormen van expansie der Verenigde Staten.

Is het opzet of gebrek aan aardrijkskundige kennis, dat Ne-
derland en België aan het lijstje ontbreken?

De algemeen partijsecretaris der C.P.N. vertoefde van Octo-
ber j.l. af ononderbroken twee maanden achter het IJzeren Gordijn,
o.a. te Praag en in Moskou. Of Paul de Groot eventueel direct of
indirect gemengd is geworden in de beraadslagingen van het Komin-

form is niet bekend geworden. Zijn vertrek uit Nederland had "De Waarheid" in vage bewoordingen aangekondigd. Voor zover dezerzijds kon worden waargenomen, werd zijn terugkeer in Nederland door allerlei communistische instantie medegedeeld.

Op vijandige toon werd, volgens het recept-Zhdanov, in een der eerder genoemde Kominform-resoluties nog gerept over de Comisco, het comité voor internationale socialistische conferenties, dat onlangs te Parijs en eerder te Baarn bijeenkwam. Het Comisco heette "een jammerlijk afvalproduct van de Tweede Internationale, die bij haar leven tot verrotting is overgegaan".

Het werd een trefplaats genoemd der ergste scheurmakers en der ergste ontwrichters van de arbeidersbeweging, een spionnage-centrum ten nutte van Engelse en Amerikaanse inlichtingendiensten.

Daartegenover werd de loftrumpet gestoken over het werk en de successen van het Wereldvakverbond, de Internationale Democratische Vrouwenfederatie (F.D.I.F.), de Wereldfederatie van Democratische Jeugd (W.F.D.Y.) en het Wereldcongres van Voorstanders van de Vrede. Het succes van de eenheid kwam, blijkens de vaststelling van het Kominform, voorts tot uitdrukking in de versterking van de C.G.T. in Frankrijk en in de oprichting van de C.G.I.L., een (eveneens communistisch) eenheidsvakverbond in Italië.

De derde Kominform-conferentie bleek o.m. een uitlaat te zijn voor de beduchtheden van het Kremlin op internationaal politiek terrein. Reeds bij de recente herdenking van de Russische October-revolutie viel een verandering op in de officiële politieke lijn der Sowjet-Unie. Waar Molotov en de partij in November 1948 nog uiting hadden gegeven aan hun verwachting internationale problemen door overeenkomst te regelen, bracht Malenkow in November 1949 meer nadrukkelijk het oorlogsgevaar naar voren. De liberale "Manchester Guardian" schreef deze verandering terecht toe aan de totstandkoming van het Atlantisch Pact en in het bijzonder aan de spoed, waarmee de voorbereidingen voor zijn in werking treden zijn getroffen. Malenkow fungeerde kennelijk als spreekbuis van het Sowjet-Russische Politburo waar hij, in tegenstelling met vroegere uitspraken van Molotov, thans deed uitkomen, dat de internationale politiek van Moskou bij uitstek berust op de kracht van het Sowjet-blok, geholpen door een (door de communisten gestuwde) "vredes-beweging" in de West-Europese landen. Deze verlegging van het accent, in Malenkows rede verheven tot het huidige standpunt van Moskou, bepaalde het karakter van de jongste Kominform-besluiten.

In maandoverzicht no.10-1949 werd de uitgave van een Stalin-biografie door de communistische uitgeverij Pegasus vermeld. Ook de Belgische en Franse zusterpartijen verspreidden gelijksoortige brochures, waarin eveneens de nadruk is gelegd op Stalin, de vredelievende leider der internationale arbeidersklasse. In de partijkrant voor België (Rode Vaan 15-11-1949) is medegedeeld, dat de communistische partij van België onlangs haar collectieve aansluiting had gevraagd bij de Belgische Unie voor de verdediging

van de Vrede. Dit comité heeft inmiddels aan partijsecretaris Lalmand medegedeeld eenparig te hebben beslist deze aanvraag in te willigen. De "Rode Vaan" betoogde, dat de communisten aldus en eens te meer tonen, dat zij om de vrede te verdedigen bereid zijn samen te werken met elkeen, ongeacht zijn politieke of godsdienstige overtuiging. Voor zover bekend heeft de C.P.N. zich als partij nog niet aangemeld voor het lidmaatschap van het daarvoor in aanmerking komende Nederlands Organisatie Comité van het Wereldvredescongres (Stotijn).

Reeds geruime tijd werken de communisten in Nederland, al dan niet bemanteld, overeenkomstig de aanwijzingen, gelijk zij in de 3e Kominform-conferentie nog eens onder woorden zijn gebracht door M. Suslov, een van de beide vertegenwoordigers der Russische partij. Hij drong voor het voeren van de vredescampagne aan op "nieuwe en effectieve vormen" zoals de organisatie van plaatselijke vredescomité's en van petitionnementen. De communisten moesten de voorhoede van de vredesstrijders uitmaken, aldus Suslovs aanwijzing.

In het raam van deze vredescampagne behoort tevens de rede thuis, die A. Wysjinski, minister van buitenlandse zaken der Sowjet-Unie d.d. 16 November j.l. heeft gehouden in de politieke commissie van de Organisatie der Verenigde Naties (U.N.O.). Zij werd in Nederlandse vertaling door de C.P.N. op grote schaal verspreid o.m. als bijlage van "Voorwaarts", het propaganda-weekblad der partij.

De mededelingen over de internationale beroepsafdelingen van het W.V.V. (vide maandoverzicht no. 10-1949, blz. 4 en 5) behoeven nog een aanvulling. De eerste, doch niet vermelde beroepsafdeling van het W.V.V., n.l. die der onderwijzers, kwam officieel reeds op 1-2-1949 tot stand, toen het Uitvoerend Comité van het Wereldvakverbond haar als zodanig officieel instelde. Het Uitvoerend Comité van de Internationale Beroepsafdeling van Onderwijzers kwam in Parijs op 12-8-1949 bijeen ter voorbereiding van een congres, dat van 12 tot 18 Augustus 1949 te Warschau is gehouden.

Deze beroepsafdeling voornoemd staat internationaal bekend als: Fédération Internationale Syndicale de l'Enseignement (F.I.S.E.) - The Teachers Trade Department (International Union of Teachers).

Secretaris-generaal is de communist Paul Delanoue (Frankrijk). Volgens hem omvat de internationale organisatie 2.500.000 leden (vide Humanité 26-7-1949). Als medebestuurders van de F.I.S.E. werden op het congres te Warschau o.m. aangewezen: Prof. Henri Wallon (Frankrijk), voorzitter; Nadesjda Parfenova (U.S.S.R.), Tsy Gi Yang (China) en José Carillo (Lat. Amerika), allen vicevoorzitter. Deze communistisch georiënteerde organisatie had reeds vóór haar verheffing tot beroepsafdeling van het W.V.V. in 1946, '47 en '48 gecongresseerd resp. te Parijs, Praag en Budapest. De Federatie voelde zich van het begin af aangetrokken tot het W.V.V. omdat haar leden als opvoeders dezelfde vredesdoelstellingen heetten na te jagen als dit internationale vakverbond.

Tijdens het hiervoren vermelde congres te Warschau werd o.m. besloten om de 2e October van elk jaar als Wereldvredesdag in te

stellen. (Voorheen was deze voor het onderwijs op 1 Februari gesteld). De internationale beroepsafdeling sprak zich te Warschau voorts uit voor versterking van de internationale verbondenheid der werkers; voor de verdediging van de opvoeding, die zij bedreigd achtte door de oorlogsvoorbereidingen; voor het betuigen van adhaesie aan het streven van het Wereldvredescongres en van het daadwerkelijk steunen ervan. Het congres besloot voorts de nationale federaties van onderwijzers aan te moedigen aan het vredeswerk in hun resp. landen deel te nemen; voorlichting te verschaffen over de verwoestingen aangericht door de laatste oorlog en over de nasleep van die oorlog. Het wilde zich nauw verenigen met de internationale organisaties van vrouwen, jongeren en intellectuelen; vermindering sisen van de oorlogsbegrotingen; afkeuring uiten jegens regeringen, die zich tegen vooruitstrevende denkbeelden verzetten en de wettige activiteit van onderwijzers-vakverenigingen belemmeren etc.

Volgens "De Waarheid" (20-1-1949) kwam de Internationale Onderwijzersfederatie te Brussel bijeen om alles in het werk te stellen om de eenheid van het W.V.V. te handhaven teneinde de belangen der internationale arbeidersklasse, de democratie en de vrede te verdedigen.

In de Nederlandse mijnstreek wordt bij voortduring onder de buitenlandse arbeiders communistische propaganda gevoerd, vooral met behulp van communistische couranten en tijdschriften, die de kampbewoners uit Londen en meer nog uit Parijs worden toegezonden. Ook met propaganda-filmvoorstellingen tracht men deze arbeiders te beïnvloeden. Meer speciaal is dit thans het geval bij de Polen. In hoeverre de Joegoslaven (Kominform-getrouw) pressie op hun landgenoten alhier uitoefenen of zullen uitoefenen is dezerzijds niet bekend. Wel zijn er in België in die richting enige aanwijzingen.

Evenals in Nederland bij "De Waarheid" (zie vorig maandoorzicht blz. 8 en 9) deden zich in België crisisverschijnselen bij de communistische dagbladers voor. Zij uitten zich in een belangrijke terugval van het aantal abonné's op de partijkrant.

In Nederland vond een verandering plaats in de bezetting van de ambassadeurspost der U.S.S.R.. Het Kremlin riep de heer W.A. Valkow terug uit Den Haag en benoemde in zijn plaats de heer Grigori T. Zaitsev. De vorige ambassadeur heeft volgens Radio-Moskou een andere functie gekregen.

Uit naam van de C.P.N. zond partijvoorzitter Gerben Wagenaar ter gelegenheid van de 32ste verjaardag van de October-revolutie een telegrafische gelukwens aan de Russische partij: "Wij begroeten U, de voorhoede van de vrede, het socialisme en de democratie, vast overtuigd als wij zijn van de uiteindelijke overwinning". (Radio-Moskou 12-11-1949).

II. ACTIVITEIT C.P.N. (DE WAARHEID).

De leiding der C.P.N. is er van overtuigd, dat de taken der partij meermalen moeten worden besproken, opdat elke communist zal weten wat hem terzake te doen staat, De voornaamste aan de partijleden verstrekte opdracht is het zo intensief mogelijk organiseren van het verzet tegen aanvallen op de levensstandaard van de arbeidende klasse en van de kleine middenstand. Het bedrijfswerk blijft dienstengevolge in het brandpunt van de belangstelling der partij staan. Niet ontkend kan worden dat de huidige situatie bevorderlijk is voor het streven der communisten. Uit dien hoofde verdient de oprichting van bedrijfscomité's voor de vrede bijzondere aandacht. De tactiek der C.P.N. werd er toene- mend op ingesteld meer aandacht te besteden aan sociaal-economi- sche problemen van algemene aard. Enige malen is gebleken dat ge- camoufleerde communistische agitatie niet ontsnapte aan de waak- zaamheid van andersdenkende arbeidersleiders, die de plannen om onrust te zaaien tijdig doorzagen. In deze tijd van sociaal-eco- nomische spanningen behoeft het niet te verbazen, dat deze door strijdvvaardige communisten worden misbruikt om de arbeiders tot verzet te prikkelen en hen onder bepaalde voorwendsels voor het politieke karretje der C.P.N. te spannen.

De huidige toestand is van dien aard, dat dit communisti- sche optreden bezwaarlijk kan worden onderschat, ook al zou de vrede tot dusverre een optimistische conclusie suggereren. De daadwerkelijke belangstelling van C.P.N., E.V.C. en andere communistische organisaties spitst zich vooral toe op de grote industriële en scheepvaartcentra. Strubbelingen, die zich tot he- den voordeden (bijv. in de grote havensteden) bekendalsnog slechts van ondergeschikte betekenis en korte duur. Wel heeft de E.V.C. bij herhaling ~~gahrecht~~ om zich te mengen in ongeacht welk geschil aldus te pogen vruchten te plukken voor de communisti- sche zaak. Succes bleef voorshands achterwege. Van stakingsbereid- heid viel nauwelijks iets waar te nemen. Het "duur" geworden geld werkt stellig remmend op eventuele stakingslust.

Over het geheel was de strijdgeest gering. In Rotterdam viel bijv. in het algemeen een zekere matheid waar te nemen t.o.v. de vakbeweging. De havenarbeiders aldaar staan vooral vrij scep- tisch tegenover de Uniebonden. Dit bleek bij kernverkiezingen, die op 4 en 5 November j.l. plaats vonden. De Uniebonden hadden daarbij geringe activiteit ontplooid. Het uiteindelijk resultaat was, dat van de 25 gekozen kernleden slechts drie tot de Unie- bonden behoorden. Mogelijk heeft zelfverzekerdheid de Uniebonden daarbij parten gespeeld. Wanneer in April-Mei 1950 de nieuwe Col- lectieve Arbeids Overeenkomst aan de orde komt, kan de laatste uitslag der kernverkiezingen tot complicaties leiden. Het resul- taat van de kernverkiezingen in Rotterdam is n.l. als volgt: 12 O.V.B.'ers, 9 E.V.C.'ers, 2 N.V.V.'ers, 1 K.A.B.'er en 1 onge- organiseerde (in feite een E.V.C.'er). De niet erkende vakbonden zijn dus verre in de meerderheid uit de stembus gekomen. Wel wordt er blijkbaar van de zijde der Uniebonden op gerekend, dat de Scheepvaart Vereniging Zuid in 1950 uitsluitend met de Unie- bonden over de nieuwe C.A.O. zal onderhandelen. Het is echter een

open vraag, of de feitelijke situatie dit zal gedogen. Nagenoeg alle 4500 vaste havenarbeiders in Rotterdam hebben zich bij de jongste kernverkiezing uitgesproken voor het Onafhankelijk Verbond van Bedrijfsorganisaties. Weliswaar heeft de C.P.N. het O.V.B. niet in de hand, doch de partij zou, bijgestaan door de E.V.C., ook ten deze het verdeel en heers kunnen toepassen om zo-doende uit de ontwikkeling van zaken voordeel te putten.

Rekening moet worden gehouden met het feit, dat de C.P.N. juist in haar bedrijfswerk van vertrouwelijk karakter alle terreinen zoveel doenlijk verkent en zich grote moeite getroost om terzake zo volledig mogelijk ingelicht te zijn over de stemming en de plannen van de bedrijfsarbeiders. De wijze van terreinverkenning is kennelijk breed opgezet.

Vanzelfsprekend eist het ordenen van de ontvangen gegevens en het maken van gevolgtrekkingen daaruit de nodige tijd. Toch ware het niet onmogelijk, dat de C.P.N. via de E.V.C. reeds in het vroege voorjaar van 1950 zou trachten stakingen in den lande te forceren. De stoot daartoe zou kunnen worden gegeven door een voor de arbeiders minder gunstige overheidsmaatregel. Zo zou bijvoorbeeld een huurverhoging of een te straffe rem op de aanpassing van de lonen aan de stijgende prijzen ten deze een snellere reactie in bovenomschreven zin kunnen bevorderen. De teleurstellende ervaringen in het verleden hebben er toe geleid, dat de C.P.N. en haar handlangers omzichtiger dan voorheen dienen op te treden. Dit houdt voor hen, die prijs stellen op het handhaven van de arbeidsvrede een dubbele waarschuwing in: onmiskenbaar zijn er in onze maatschappij op sociaal-economisch gebied sluimerend spanningen aanwezig, die met het oog op de sociale toestand niet zonder gevaar voor conflicten waren op te heffen. Anderzijds werkt het verrassingsmoment, ontstaan uit eventuele geheime activiteit in de bedrijven, als een tactisch voordeel voor de communisten. Men mag niet uit het oog verliezen, dat het radicale standpunt door de C.P.N., E.V.C. en andere extremistische groeperingen gelanceerd juist nu zekere aantrekkelijkheden bevat ook voor hen die in de grond der zaak niet van zins zijn de communistische politiek te versterken of zelfs passief te steunen. De C.P.N. blijkt er thans tegen te waken haar medestrijders, die niet als duidelijke communisten bekend staan, voortijdig te kijk te zetten. In de meeste gevallen zal de agitatie dus worden bemaanteld, wat het onderkennen ervan zal bemoeilijken. Men heeft in de C.P.N. geleerd, dat het voor het verwekken van bedrijfs-onrust schadelijk is, wanneer tegenstanders bij voorbaat bepaalde acties als van communistische afkomst kunnen signaleren. Ook ten deze zal de strijdmethode wel gericht zijn op het ontwikkelen van een stemming onder de arbeiders, die hierop neer komt, dat ook niet-communisten beducht worden gemaakt voor een algemene verslechtering van hun materiële positie. De strijdlust onder de werkers moet derhalve worden aangewakkerd onder de leuze van drang naar eenheid bij het optreden in acties gericht op de verbetering van de stoffelijke welvaart van de werkers. De communist zal zich moeten inspannen om zich meer dan voorheen te vereenzelvigen met de moeilijkheden en lasten van "andersdenkenden" en ten deze zo weinig mogelijk sectarisch te handelen. De C.P.N.-annex E.V.C. zal

in de bedrijven meestal niet kunnen steunen op enig machtsoverwicht in de officiële bedrijfskernen. Dientengevolge moet de partij wel in hoofdzaak steunen op de door haar gevormde bedrijfsgroepen, al ware het alleen reeds voor het verwekken van agitatie in de bedrijven. De E.V.C. als dienend orgaan van de C.P.N. zal daarbij haar eigen initiatieven als vakbeweging wel mogen nemen met dit voorbehoud dat het streven van de partij er niet door zal worden geschaad. Hier kan van C.P.N.-standpunt bezien slechts een gedisciplineerde samenwerking de beoogde resultaten opleveren. De C.P.N. zal, nu zij opnieuw haar pad door de eisen van de bonafide vakbeweging ziet doorkruist, zoals gewoonlijk haar kracht zoeken in het bevorderen van overbiedende en speciale eisen, bijv. 10% inplaats van de door de Uniebonden voorgestelde 5% loonsverhoging, een week extra-loon met de feestdagen, ongeacht reeds toegestane gratificaties, etc.. Dat de extremistische plannen, gelet op de hiervoren gegeven situatie-schets, onmiddellijk voor verwezenlijking vatbaar zijn, is zeker niet het geval. Gezien de bovengeschetste situatie wordt de arbeidsvrede in Nederland wel bedreigd en blijft waakzaamheid ten deze geboden.

De bedrijfskranten der C.P.N. houden met de belangstelling van de arbeiders voor strikt stoffelijke kwesties nog onvoldoende rekening. Men aarzelt ter wille van broodgewin om zgn. bedrijfs-schandaaltjes in de bedrijfskrant bekend te maken. Vandaar het vermaan om ook aan deze punten de aandacht te wijden. Aan ideologische vraagstukken moet volgens de partijleiding minder aandacht worden besteed en des te meer aan vermeende onbillijkheden zoals loongrievens en ongewenst geachte toestanden in de bedrijven.

De C.P.N. is er tot heden niet in geslaagd het contact met het platteland zodanig te onderhouden, dat de boerenbevolking vatbaar zou worden voor haar ideaal van onverzoenlijke klassestrijd. Een ondershands advies aan de boeren om geen aardappelen meer te leveren vanwege te lage prijzen duidt opnieuw in de richting, dat de C.P.N. geen kans wil verwaarlozen om onrust en wanorde te organiseren. Zodanige activiteit is echter beperkt als gevolg van het onvoldoend kader, dat acties van zeer uiteenlopende aard feitelijk aan de lopende band zou moeten aanmoedigen, willen zij uiteindelijk enig resultaat afwerpen. In dit opzicht staat de C.P.N., met inbegrip van al haar organisaties er nog steeds ongunstig voor. Herhaaldelijk moet voor zeer verschillend partijwerk worden teruggegrepen op steeds weer dezelfde partijleden, die daardoor op den duur onder de overbelasting bezwijken. De oproep om het aantal werkers te vergroten bleek echter tot nu toe het kloppen aan dovemans deur.

De Stalin-hulde heeft in de C.P.N. geleid tot enkele controversen. Een aantal leden nam aan de grootscheepse organisatie ter herdenking van Stalins komende 70ste verjaardag aanstoot, omdat het er te veel een persoonsverheerlijking in zag. Deze meningsverschillen zijn, welhaast vanzelfsprekend, niet aan de orde gesteld in de communistische pers. Zij werden echter wel op andere, interne wijze van partijwege rechtgezet. De C.P.N. heeft nogmaals geaccentueerd, dat aan Stalin bovenal eer kan worden betuigd, omdat hij de grote voorvechter van het socialisme en van de vrede wordt geacht. Het geselecteerde resultaat van de geschenkenactie

is inmiddels van partijwege geëxposeerd in een kleine centrale tentoonstelling te Amsterdam. Nochtans werd niet verheeld, dat verschillende instanties te dien aanzien met onvoldoende toewijding hadden gewerkt, waardoor de oogst te mager werd geoordeeld, vooral t.a.v. de geldinzameling en het bijeenbrengen van schriftelijke gelukwensen (handtekeningen).

Het is ook in de laatste verslagperiode niet aan de werkers van "De Waarheid" gelukt een wending ten goede in de algemene positie van het partijdagblad te brengen. De verliezen aan abonné's overtreffen nog steeds de nieuwe aanwinsten. De propaganda voor de eigen krant moet voortaan ~~appealable acties van de partij in het openbaar~~ worden gekoppeld, immers elke actie wordt door "De Waarheid" gesteund. Dit zou de propaganda voor de krant min of meer vanzelfsprekend maken. Zij die deze adviezen verstrekken zijn echter kennelijk niet overtuigd van groot succes. De nood dwingt de partij echter om op deze weg voort te gaan, hoe gering het effect ook moge zijn. In enkele plaatsen schijnt de situatie nochtans iets te verbeteren. Voortaan zal "De Waarheid" niet alleen op Vrijdag maar ook des Maandags met twee extra pagina's verschijnen.

De C.P.N. heeft thans toebereidselen getroffen voor het organiseren van het derde na-oorlogse partijcongres, dat waarschijnlijk eind Februari 1950 te Rotterdam zal worden gehouden. In de Districten is uit hoofde daarvan de vergaderactiviteit ook centraal toegenomen. Vooral het praktische werk wordt daarbij nader onder het oog gezien. De openbare vergaderingen van de partij trokken zich de laatste weken in grote lijn samen op de revolutieherdenking. In een openbare cursusvergadering te Rotterdam werd gevraagd welk land er nu aan de beurt komt om bevrijd te worden. De spreker (W. Stuit) oogstte applaus met zijn antwoord "haast te willen wensen, dat dit Nederland zal zijn". Elke partijgenoot had, aldus Stuit, grote verantwoordelijkheid om het bevrijdingsproces te helpen verhaasten. Het algemeen thema van de C.P.N.-sprekers op deze herdenkingsavonden luidde: de bevrijding is nabij. Een spreker als Henk Gortzak wist zijn gehoor daarbij zelfs op te wekken tot een duidelijk optimisme.

Bij het afsluiten van dit overzicht was het Nationaal Vredescongres te Amsterdam (10-11 December 1949) juist beëindigd. De C.P.N. besteedde er de breedst mogelijke aandacht aan. Hoewel het werd belegd onder de auspiciën van het Nederlands Organisatie Comité van het Wereldvredescongres, kwam het communistisch karakter ondubbelzinnig tot uiting, niet het minst door een officiële Sowjet-delegatie. Voor bijzonderheden zie onder het hoofdstuk "Neven- en mantelorganisaties".

III. NEVEN- EN MANTELORGANISATIES.

A.N.J.V.

Reeds geruime tijd gaat het Jeugdverbond gebukt onder een vrij zware schuldenlast. Het organisatorische leven ondervindt daarvan de gevoelige terugslag. Zo moest bijvoorbeeld een destijds opgerichte Noordelijke Streekraad van het A.N.J.V. na een kortstondig bestaan worden opgeheven. De leden van de raad konden de reiskosten naar de centrale vergaderplaats niet bekostigen en het Verbond verleende geen bijstand. De stemming in het A.N.J.V. is tamelijk mat, wat ook tot uiting komt in het verbondsorgaan. Het verschijnt sedert November 1949 niet meer eens per maand, maar om de 14 dagen. Het is van "Eén" omgedoopt in "Jeugd". Het eerste nummer van "Jeugd" maakte een veel minder levendige indruk dan "Eén". Aan de typografische uitmontering scheen minder zorg te zijn besteed. Het extra nummer over de Actie Schoonhoven (27 November 1949) zag er wat beter verzorgd uit. Het hoofdbestuur van het A.N.J.V. heeft daarin zijn solidariteit betuigd met het optreden van de "dappere soldaten" in het Kamp Schoonhoven, die dienst voor Indonesië weigerden, "omdat zij niet wilden gaan vechten tegen het Indonesische volk". Het A.N.J.V. volgde de C.P.N. in deze actie op de voet. Het wilde de strijdbaarheid van het Verbond nog eens demonstreren aan het voorbeeld van twee van zijn leden, die als Schoonhoven-soldaten in November moesten terecht staan wegens hun weigerachtige houding.

Ook hier gold de leuze "voor vrijheid en vrede". Het extra-nummer van "Jeugd" was volledig gewijd aan dit thema.

De A.N.J.V.-bedrijfskranten-campagne is verslapt. De voortvarendheid, die in het begin werd ontplooid, valt niet meer waar te nemen. Het opvoeren van de communistische bedrijvigheid onder de industrie-arbeiders e.a. kan er niettemin toe leiden, dat in de komende maanden nieuwe pogingen in die richting worden ondernomen. Het A.N.J.V. nam met andere uiterst linkse organisaties in November deel aan de Hannie Schaft-herdenking op de Erebegraafplaats te Bloemendaal. De Haarlemse Verbondsafdeling had de leiding. Vooral Sunitc, voorzitter van de "Perhimpunan Indonesia" uitte zich in positief communistische geest. Zijn propagandistisch gestelde rede wekte onder diverse van de 2000 deelnemers ontstemming op. Vele lieden brachten bij de herdenking hun politieke gezindheid tot uiting door het opsteken van de gebalde vuist, zulks bij wijze van groet.

Het A.N.J.V. wekte begin December met een uitgave van zijn blad voor militairen en dienstplichtigen "De Vredessoldaat" op tot deelneming aan het Nationaal Vredescongres, te Amsterdam op 10 en 11 December j.l.

Het Verbond hield op 10-11-1949 ter gelegenheid van de Wereldjeugddag in het district Amsterdam een feestvergadering, bijgewoond door circa 1000 jongeren. Ook hier uitte zich de geest van het A.N.J.V. in communistisch georiënteerde toespraken, bijv. in een begroetingswoord van de buitenlandse gaste Frances Damon, die o.m. heftig van leer trok tegen de "marionetten-regering-Hatta".

O.P.S.J.

Het congres "Onderwijs-Vrede" zou de Organisatie van Progressieve Studerende Jeugd kunnen dienen voor het uitbreiden van haar propaganda onder middelbare scholieren en studenten. Wat de laatste groep betreft is de O.P.S.J. er tot heden nog steeds niet in geslaagd om in de studentenwereld vaste voet te krijgen. Als nieuwbakken lid van de Internationale Unie van Studenten (I.U.S.) is de O.P.S.J. min of meer aan haar standing verplicht om zich in die richting verder in te spannen. Het laat zich aanzien, dat de propaganda in de naaste toekomst niet nadrukkelijk zal worden gevoerd door de O.P.S.J., omdat men bevreesd is, dat het resultaat dan reeds bij voorbaat averechts zal blijken te zijn. Ook hier zal gestreefd worden naar "eenheid". Geschriften, uitgegeven door de I.U.S. voornoemd, moeten deze wervingsacties ondersteunen. Het zijn o.m. de bladen "World Student News" en "Die Weltjugend".

"Nederland-U.S.S.R."

Deze vereniging heeft zich in de afgelopen weken vooral beijverd om mede te werken aan het welslagen van een Stalin-hulde. Een initiatiefcomité, dat zich op instigatie van het "N.U."-bestuur heeft gevormd, richtte zich in het bijzonder tot intellectuelen en kunstenaars, die de betekenis van Stalin erkennen en waarderen. Het nodigde hen uit op een bijgevoegde kaart een gelukwens te formuleren. Het zou op prijs worden gesteld indien zij daarbij de naar hun mening grootste verdienste van Stalin voor de U.S.S.R., voor de wereld en voor de vrede kort wilden omschrijven. Bijvoeging van schetsen, tekeningen, gedichten of andere kunstuitingen, opdrachten, uitspraken of aanhalingen werden ten eerste gewaardeerd. Deze bijdragen zouden in een fraai album worden samengevoegd en worden aangeboden aan de Sowjet-ambassade in Nederland. Zij, die aan de tetstandkoming van het album hadden medegewerkt, zouden worden uitgenodigd tot de receptie in Amsterdam.

N.V.B.

Het treden uit de zogenaamde neutraliteits sfeer, door de vice-presidente van de Nederlandse Vrouwen Beweging noodzakelijk geoordeeld, brengt in de praktijk vele perikelen mede. Bij het ageren tegen de verwachte huurverhoging willen sommige propagandisten geen streng afgebakende N.V.B.-actie. Zij verwachten ten deze van individueel optreden der leden meer succes omdat dan het gevaar om als communist te worden gedoodverfd geringer wordt geacht. Een actie tegen de duurte is eveneens in het werkplan opgenomen. De comité-vorm, d.w.z. de groepering met andersdenkenden schijnt daarbij de voorkeur te genieten. In partijkring werd reeds een zekere beduchtheid geconstateerd om in de N.V.B. openlijk als communist te demonstreren. In een district was men zelfs beducht om met het N.V.B.-orgaan "Vrede en Opbouw" te colportereren, waarin een artikel over de Russische vrouw was opgenomen. Men werd zo spoedig voor communist aangezien!

Landelijk Actie-comité Schoonhoven.

Deze mantelorganisatie der C.P.N. richtte zich begin November tot de dagbladders teneinde uiting te geven aan "de heftige verontwaardiging" van alle ouders en velen met hen in Nederland, die het landelijk comité nog regelmatig sympathie betuigingen zouden zenden. Het comité stelde zich ten doel de belangen van alle ouders, ook van de ouders wier jongens verscheept waren, te blijven behartigen. De band, die er tussen de jongens in Schoonhoven bestond, wilde het doen voortbestaan tussen hun ouders. Het comité riep daarom alle ouders op zich aan te melden en zo breed mogelijke bekendheid aan de Schoonhoven-zaak te geven. Het comité hield een pamflet betreffende deze affaire doen verspreiden en wekte tevens op tot het verlenen van geldelijke steun. In "De Waarheid" (2-12-1949) werd heftig geageerd tegen de dwang-uitzending van soldaten uit Kamp Schoonhoven. Het blad gaf tevens verantwoording van enige binnengekomen steunbijdragen ten behoeve van de actie van het landelijk comité. Het C.P.N.-dagblad publiceerde op 3-12-1949 een protest van een Britse Airborn officier, die bij Arnhem vocht. Het was gericht aan de Nederlandse Minister-President onder toezending van een afschrift aan het Schoonhoven-comité en de Nederlandse pers. "De Waarheid" (6-12-1949) drukte solidariteitsbetuigingen uit het Schoonhovenverzet af van Roemeense arbeiders en van het Italiaanse jeugdverbond. Ook van communisten in Indonesië: kwamen adhaesie-betuigingen.

Het conflict bewoog de gemoederen ook internationaal, aldus stelde "De Waarheid" vast.

Nederlands Organisatie Comité van het Wereldvredescongres.

Aan het 10 en 11 December j.l. gehouden Nationaal Vredescongres te Amsterdam werd ook een internationaal reliëf gegeven door de aanwezigheid van buitenlandse gasten uit de Sowjet-Unie, Tsjecho-Slowakije, Frankrijk en België. Het woord werd o.m. gevoerd door afgevaardigden uit de laatste drie landen. Onder de sprekers uit eigen land bevonden zich J. Horstmeier, voorzitter van de Bellamy-beweging in Nederland, Bertus Brandsen, secretaris van de E.V.C., André With, van de Amsterdamse studentenorganisatie Pericles en L. Koning, voorzitter van "Verenigd Verzet 1940-'45", waarin communistisch gezinden en C.P.N.'ers uit het illegaal verzet, afkomstig uit de Nederlandse Vereniging van Ex-Politieke Gevangenen en anderen zich thans hebben gegroepeerd. Zoals hiervoren gemeld (zie hoofdstuk II) kon dit congres als een hoogtepunt van het vredesoffensief der communisten in Nederland worden aangemerkt. "De Waarheid" (12-12-1949) wijdde er bijna anderhalve pagina aan. Daarin werd vooral gewezen op het feit, dat vertegenwoordigers uit uiteenlopende maatschappelijke milieu's, zowel arbeiders als intellectuelen zich op de vredeszaak hebben beraden. In een resolutie eisten zij het afdwingen van een vredespolitiek in Nederland.

congres

E.V.C.

Tien procent loonsverhoging, het tweevoud van de door de Uniebonden noodzakelijk geachte looncorrectie, vormt de kern van de actuele eisen, die het Verbond van Bedrijfsbonden Eenheidsvakcentrale in al zijn gelederen aan de orde heeft gesteld. De C.P.N. verklaarde zich daaraan solidair. Enkele gezaghebbende functionarissen in de E.V.C. constateerden in de jongste weken, dat de algemene toestand zich voor de E.V.C. in zeer gunstige zin ontwikkelt. De crisis, die zich reeds aankondigde, zou h.i. ernstiger worden dan ooit tevoren. Dientengevolge naderde snel de bevrijding van de arbeiders uit de kapitalistische kluisters. Zij behoeften niet somber gestemd te zijn doch zij moesten hun activiteit opvoeren. Ook hier werd evenwel het gebrek aan geschoold kader als een ernstige belemmering gevoeld. Het verbondsbestuur zal de propaganda voor het Solfonds trachten op te voeren omdat het binnenkort grote conflicten verwacht als gevolg van de duurte, de huurverhoging e.d. Vooral het Solidariteitsfonds zal bij de komende strijd een krachtproef hebben te doorstaan. De onderhandse verkenning van de toestanden in de bedrijven behoort tot de taak van vertrouwde E.V.C.'ers. Zij staat kennelijk los van het afgebakende bedrijfswerk van de partij.

De Amsterdamse gemeenteraad besloot 8 December j.l. om onmiddellijk ingaand de B.N.O.P. (de E.V.C.-bedrijfsbond van Overheids Personeel) uit het Georganiseerd Overleg te verwijderen. Kort tevoren onthielden de Uniebonden zich reeds van het tot dan met de B.N.O.P. gepleegde vóóroverleg. Waargenomen was, dat deze E.V.C.-bedrijfsbond de aan de voorbesprekingen ontleende kennis van feiten misbruikte teneinde in het G.O. zelf overbiedende voorstellen in te dienen. Het volgen van deze tactiek werd door de beslissing van de Uniebonden in elk geval aanzienlijk bemoeilijkt.

Inmiddels heeft de meerderheidsbeslissing van de Amsterdamse raadsvergadering definitief paal en perk gesteld aan de E.V.C.-praktijken ten deze. Van die kant werd, ondersteund door de C.P.N. en haar persorganen, protest aangetekend tegen de beslissing.

De deelneming van de B.N.O.P. aan het Georganiseerd Overleg maakte dit instituut niet hanteerbaar voor het doorvoeren van een "funeste loonpolitiek", aldus het commentaar van "De Waarheid".

De C.P.N. noch de E.V.C. (B.N.O.P.) zijn er echter tot heden in geslaagd het gemeentepersoneel in Amsterdam in beweging te krijgen voor een verzetsactie tegen het genomen besluit.

IV. ANDERE GROEPERINGEN.

R.C.P.

De Nederlandse Sectie van de IVde Internationale verkeerde tot heden in een crisistoestand. In de kleine groep R.C.P.-leiders heerste gestaag onenigheid over de te volgen koers, vooral t.o.v. de vakbeweging. Enige vooraanstaande figuren verdedigden het voeren van een stelselmatige individuele oppositie in de grote vakbonden, bij voorkeur in het N.V.V. Daartegenover meenden anderen, dat zodanig ageren van R.C.P.'ers persoonlijk weinig nut kon hebben. Zij achtten het Onafhankelijk Verbond van Bedrijfsorganisaties (O.V.B.) van meer betekenis voor de naaste verwezenlijking van de revolutionaire doelstellingen der partij. Men was het echter ook daar weer oneens over de vraag of, en wanneer het O.V.B. diende op te gaan in het N.V.V.

Herhaaldelijk werden de vakbondspolitieke vraagstukken in de R.C.P.-pers aan de orde gesteld. Dit leidde tot een discussie in het O.V.B.-orgaan "Nieuwe Strijd". De R.C.P.-bestuurder Cornelis Oosterwijk nam daarbij als O.V.B.-functionaris stelling tegen eventuele fusieplannen. Oosterwijk e.a. meenden dat het aan R.C.P.'ers van het O.V.B., indien dit Verbond opging in het N.V.V., onmogelijk zou worden gemaakt politiek te ageren. De N.V.V.-leiding zou immers onverwijld ingrijpen. De arbeiders, die in Trotskistische geest werden geleid, zouden dan politiek geheel aan hun lot zijn overgelaten.

De Britse Sectie van de IVde Internationale (Revolutionary Communist Party) besloot medio 1949 de Partij te ontbinden en de leden aan te raden zich individueel bij de Labourparty te melden. Het geringe aantal leden der R.C.P. maakt het onwaarschijnlijk, dat het Britse voorbeeld in Nederland zal worden gevolgd. Ook de mentaliteit van de R.C.P.-leiders verzet zich daartegen. Wel traden in het jongste verleden enkele R.C.P.'ers individueel toe tot de P.v.d.A., mogelijk voor het voeren van oppositie.

In October j.l. verspreidde de R.C.P. de gestencilde uitgave "De Internationale" een scholingstijdschrift, waarvan de eerste aflevering uitvoerige kritiek op de E.V.C. bevatte. De partij trok echter met de C.P.N. één lijn bij het zaaien van onrust onder de arbeidende bevolking. Daarbij volhardde de R.C.P. in haar tactiek om altijd meer te eisen dan de Stalinisten.

A.N.V.A.

De werkgroep van radicaal pacifisme in de Algemene Nederlandse Vredes Actie hield d.d. 19 en 20 November j.l. te Amsterdam een dienstweigeraarscongres. Bekende anti-militairisten voerden het woord, o.a. Ds H.J. Mispelblom-Beijer, Martin Paulissen (alias Jacques Rees), H.J. Lankhorst, Nicolaas J.C. Schermerhorn en Gé Nabrink. Rees achtte het een misdaad jongeren op te ruien tot dienstweigeren. Het congres, bijgewoond door 900 à 1000 personen, besloot tot verspreiding van een "Open Brief aan alle medeburgers van Nederland". Daarin werd een beroep gedaan op de persoonlijke verantwoordelijkheid. Het thans nalaten van protest en verzet tegen oorlogs voorbereiding en dienstdwang betekende het bevorderen van oorlog.

V. INDONESIË.

In het dagblad "De Waarheid" is in aansluiting op eerdere mededelingen over het medio November 1949 te Peking (China) gehouden Pan-Aziatische-Vakverenigingscongres bekend gemaakt, dat daar besloten is in genoemde hoofdstad van de "Volksrepubliek China" een permanent verbindingsbureau van het Wereldvakverbond (W.V.V.) te stichten. De bedoeling hiervan is de communistische vakbeweging in Azië zoveel mogelijk te stimuleren.

In een resolutie is het noodzakelijk genoemd, dat de leidende organen van het W.V.V. grotere steun verlenen aan het werk der Aziatische vakbonden en verder is verklaard, dat er commissies van het W.V.V. gezonden moeten worden naar India, Indonesië, Japan, Iran en Zuid-Korea.

Wat Indonesië betreft heeft B. Blokzijl te Peking o.a. verklaard, dat de E.V.C. ook alles zal doen om de eenheid te versterken, waarbij hij de groeten overbracht van duizenden Nederlandse arbeiders "die tezamen met 't Indonesische volk tegen het imperialisme strijden". De algemene secretaris van het W.V.V., Louis Saillant, heeft uitvoerig gereleveerd wat het W.V.V. sedert 1946 heeft gedaan ten behoeve van de vrijheidsstrijd in Indonesië, laatstelijk nog door een brief te zenden aan de voorzitter der Ronde Tafel Conferentie te 's-Gravenhage, houdende het verzoek "een internationale vakbewegings-onderzoekcommissie naar Indonesië te laten vertrekken om de omstandigheden van de vakbeweging en "de eisen der arbeiders te bestuderen". Omdat hierop nog geen antwoord ontvangen was riep hij de conferentie op, "zich te be-raden en maatregelen te nemen".

Aangenomen kan worden, dat B. Blokzijl, die ten congresse de vertegenwoordigers uit Indonesië heeft ontmoet, daar de banden van de E.V.C. met de Sobsi (communistische federatie van Indonesische vakverenigingen) heeft hernieuwd. In zijn hoedanigheid van vice-voorzitter van het W.V.V. is hij bovendien gehouden zich te richten naar de besluiten van Peking en van het medio 1949 te Milaan gehouden W.V.V.-congres en daarvan ook metterdaad te doen blijken in die zin als nog onlangs is geschied, toen de bij het W.V.V. aangesloten Sobsi werd gesteund.

In onderlinge samenwerking hebben de "Perhimpunan Indonesia" en het comité "Hulp aan Indonesië" besloten tot het organiseren van een filmochtend (18 December 1949) te Amsterdam ter vertoning van de Azië-film "Een handvol rijst". Voor deze ochtend werden kaarten verkrijgbaar gesteld bij de P.I. en genoemd comité, alsmede bij "De Vrije Katheder". De gehele opbrengst zou volgens een bekendmaking ten bate komen van de nabestaanden der Indonesische Vrijheidsstrijders, waaronder dan mogelijk in de eerste plaats verstaan moeten worden de communistenleiders, die na de zgn. Madioen-opstand (September 1948) door de Republiek Indonesië zijn terechtgesteld. Het in November 1948 opgerichte en hiervoren genoemde geheel communistische comité "Hulp aan Indonesië" heeft zich toen reeds o.a. ten doel gesteld: "alle mogelijke hulp te verlenen aan de slachtoffers van het gewelddadig optreden

"tegen het vrijheidsstreven van het Indonesische volk". Na geruime tijd geen blijken van activiteit meer gegeven te hebben, komt het comité thans weer naar voren. Of dit verband houdt met hernieuwde activiteit van de vereniging "Nederland-Indonesië" is nog niet gebleken.

De zeer links georiënteerde vereniging "Nederland-Indonesië", waarvan thans de leiding kennelijk berust in handen van de voorzitter der afdeling 's-Gravenhage, heeft een circulaire aan de leden doen uitgaan, waarin wordt gezegd, "dat er van een normaal verenigingsleven zoals het betalen van contributie, het beleggen van vergaderingen enz. de laatste tijd geen sprake was". Hieraan is echter toegevoegd, dat "in overleg met enkele gedelegeerden van de R.T.C. van de Indonesische Republiek, die tevens in Nederland actief in de vereniging werkten in de eerste jaren van haar bestaan, werd besloten de Vereniging "Nederland-Indonesië" voorlopig in stand te houden zoals ze nu is en in de toekomst in overleg met onze Indonesische vrienden haar zo nodig aan te passen aan de nieuwe verhoudingen".

De zetel der vereniging is van Amsterdam verplaatst naar Den Haag. Het contact met de leden wordt onderhouden met een maandblad. Begin 1950 zal een algemene ledenvergadering worden belegd.

Onder invloed van de veranderingen in Indonesië, de stichting van de "Chinese Volksrepubliek" en de hieruit voortgekomen beweging onder de Chinezen ten gunste van de Chinese communistenleider Mao Tse Tung is zich meer en meer een heroriëntering van de verschillende groeperingen onder de Chinezen hier te lande aan het voltrekken. De landelijke vereniging van de uit Indonesië afkomstige Indo-Chinezen, de vereniging "Chung Hwa Hui", heeft kortgeleden tijdens een samenkost te 's-Gravenhage een uiteenzetting aangehoord over de noodzaak van heroriëntering in Indonesië. Het bestuur van de Amsterdamse studentenvereniging "Chung San Hui", dat politiek extreem-links genoemd kan worden, vindt een koerswijziging gewenst. Het bestuur acht het noodzakelijk zich te richten naar Indonesië en daarnaast naar de Volksrepubliek China. Aan dit inzicht legt o.a. de gedachte ten grondslag, dat de betrekkingen tussen beide landen moeten worden bevorderd. Ook onder deze groep der hier te lande verblijvende Chinezen, die grotendeels na beëindiging hunner studie naar Indonesië zullen terugkeren, heeft de oorspronkelijke nationale Chinese Regering feitelijk afgedaan. Men heeft de nieuwe Chinese Volksregering aanvaard.

20-12-1949.

VI. OVERZICHT DER STAKINGEN IN
NOVEMBER 1949.
Zie blz. 17.

OVERZICHT DER STAKINGEN IN NOVEMBER 1949.

- 17 -

Bedrijf.	Aanleiding.	Inmenging Vakbonden.	Resultaat.	V o l g n o.
Bouwwakarb. Coenhaven Amsterdam.	Prot.tegen het niet uitbetalen extra toe- slag; eis 25% presta- tie-toeslag.	EVC-ABWB steunde.	Na bespreking werk normaal hervat.	1
NV.Staalmeubel- fabr.De Cirkel Haarlemmermeer	Prot.tegen voorgenom- men ontslag van aan- tal arbeiders.	---	Na bespreking werk normaal her- vat; voorlopig nog niemand ont- slagen.	2
Chemische fabr. Industrie Bras- kamp te Voor- burg.	Prot.tegen loonsver- laging en eis van be- drijfskleding en ver- goeding v.reiskosten.	EVC-Metaal en ANJV steunden.	Na overleg met directie loons- verlaging niet doorgezet; bedr. kleding werd verstreckt.	3
Stucadoors Erasmusweg te Den Haag.	Weigering om in nog niet glasdichte per- celen stucadoorswerk te verrichten; later om voor CAO-loon het werk te hervatten.	In de aanvang adviseerden Uniebonden tot staking; later advies tot werkhervatting.	Patroon betaalde eerst door, tot percelen glas- dicht waren, wil- de daarna niet meer dan CAO- loon uitbetalen.	4
Bouwwakarb. Bredero Bouw- bedrijf te Amsterdam.	Prot.tegen uitbeta- ling van loon op CAO- hoogte en tegen uit- sluiting van aantal arb.wegens beëindiging werk door gebrek con- tanten van aannemer.	EVC-ABWB steunde.	Directie stelde andere arbeiders aan, werkzaamhe- den normaal hervat.	5
Gemeentewerk- lieden stads- reiniging te Amsterdam.	Eis van plaatsing in andere hogere loon- groep.	EVC-BNOP steunde.	Werk op oude voorw.hervat, besprekingen zullen opnieuw worden geopend.	6
Heiers in dienst fa.Sikkema te Groningen.	Prot.van georgani- seerde heiers tegen tewerkstelling van ongeorganiseerde arbeiders.	Land.Federa- tie v.Heiers steunde.	Betrokken onge- org.arbeiders op ander object te werk gesteld; stakingsverlet werd niet uit- betaald.	7

